

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

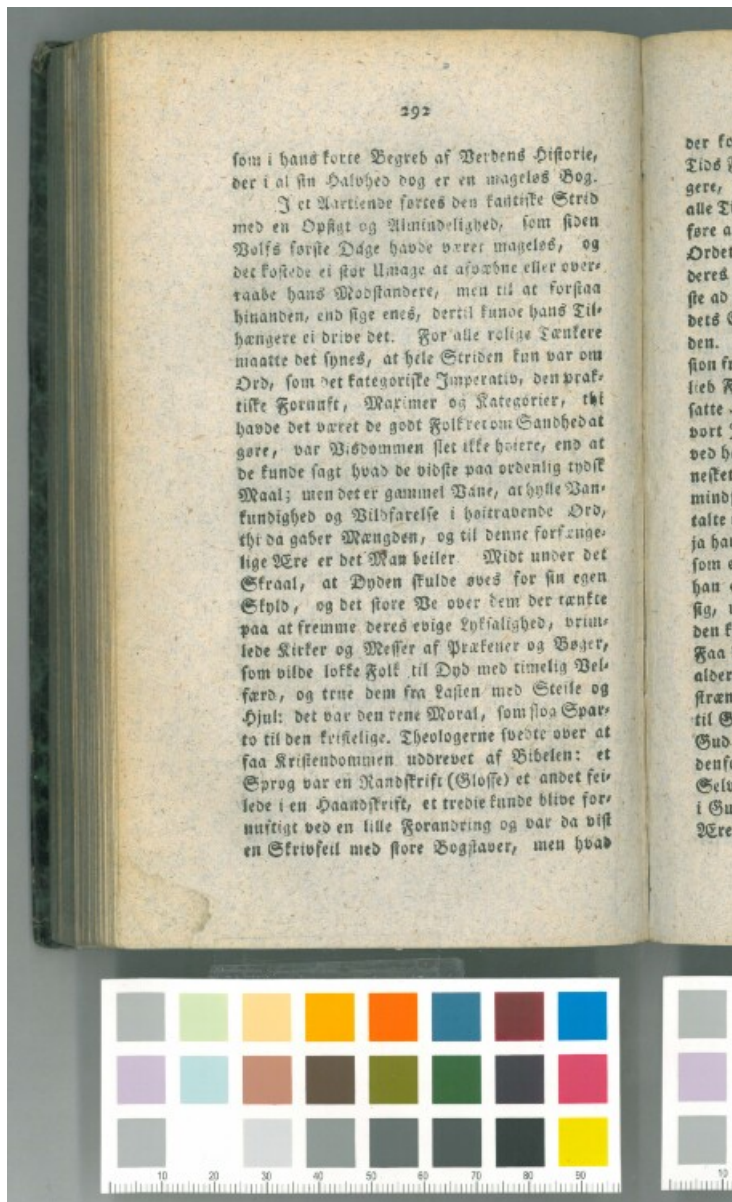
Titel: Udrag fra Kort Begreb af Verdens Krønike i Sammenhæng

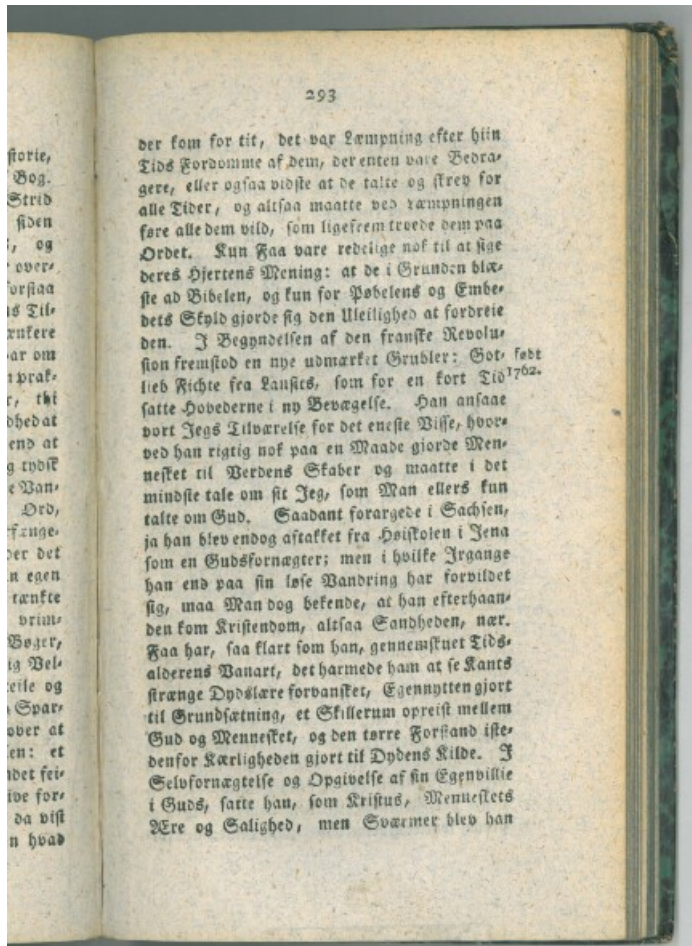
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 292. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1812_189-txt-shoot-idm8146/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

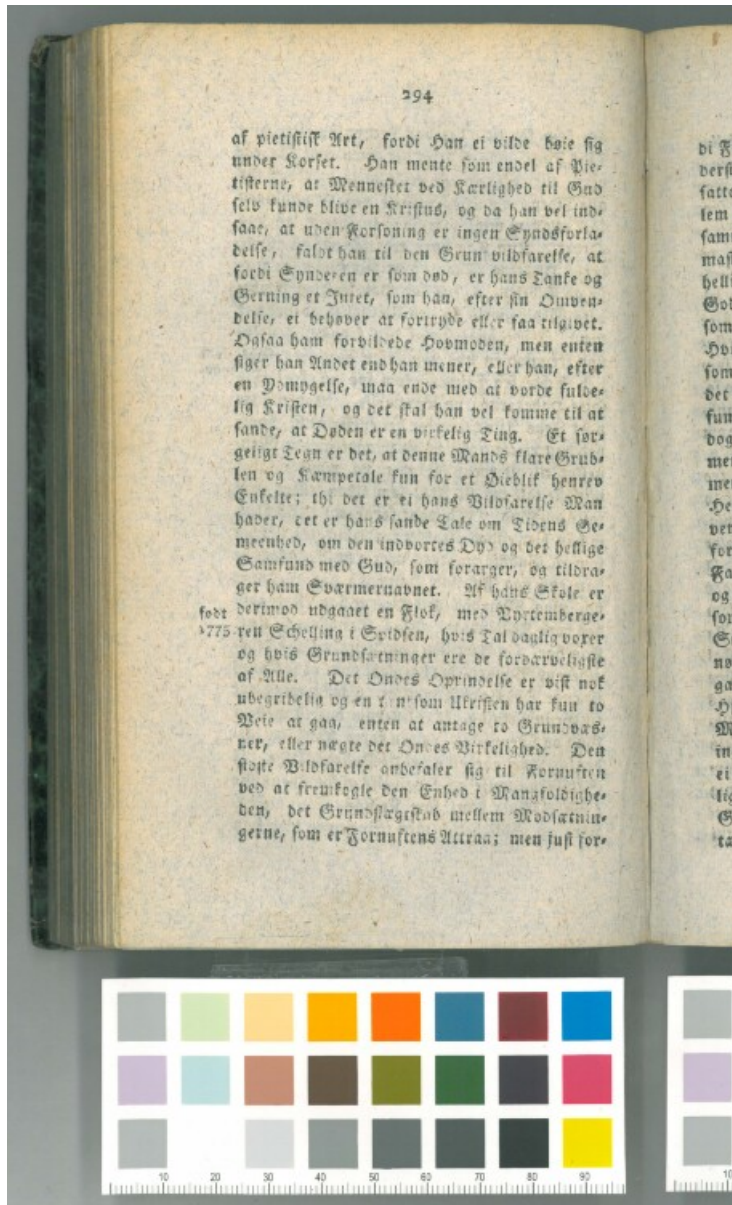
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

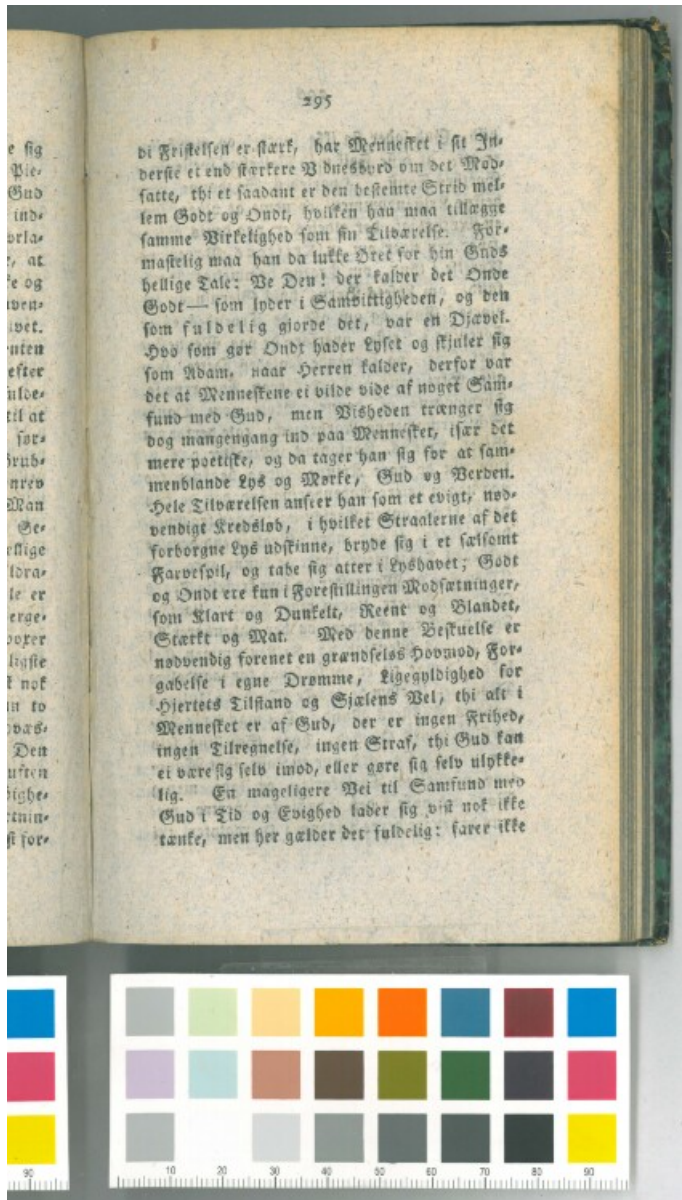
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)





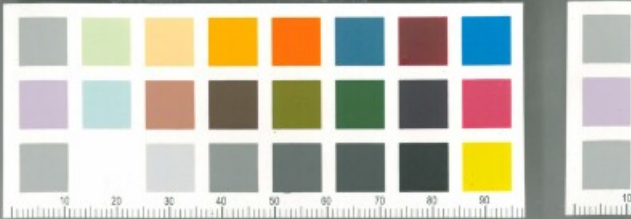




vild, Gud lader sig ikke spotte! og mærkelig er det, at disse Folk med Velbehag spille sig i Goethes Kunst. Ligesledes Saadanne maa bestue Kristendommen, er nemt at vide: som en Mythologi, der aldeles er paa deres Side. Hvad den siger om en Kristens Væren og Nærelse i Gud, om Troens hemmelige Samfund, om Lysets Horn, hvis Gjæringer ere gjorte i Gud, og om alle de Troendes evige Forening i Kristus, overføre de paa Mennesket i det Hele, og forvende saaledes Dette, som alle Skrifterne, til deres egen Fordærvelse. Theologerne af denne Skole som Daub, Schleiermacher og Marheinecke, tale derfor om Bibel, Kristus, Forsoning, Mirakler o. s. v. som om de vare Kristne, endog de knap tro paa nogen højere Aabenbaring end den de selv have; ei paa anden Forsoning end den fra Evighed i Ideen, ei paa andre Mirakler end dem de ved egen Kløgt mene snart at kunne gøre. I Tiden sjaa de Mennesker da som kristelig Troes Repræsentanter ligeoverfor Kant, ligesom Hinzendorf for Spener, og her aabenbarer sig ret Tidens Elendighed: Kristendommen skal lade sig bruge til et Billedsprog for aandelige Drømme, ligesom de græske Myther i Julians og hans Sofferss Mund. Det maa være Naturfilosofernes Dømed, hvad Schelling selv har vedfænt sig, at danne en Kasse, som Egyptens præstelige Trolokarle, og lade menig Mand nedsynke i den skændigste Overtro, mens de bevare deres Visdom i Hieroglyfer, thi

saalest
Indd
roslig
der,
veger
de v
kaldt
felo.

melig
midt
se, al
Veien
var e
Poeti
Korst
Gudi
Hens
Vore
Poeti
disse
og T
altid
allent
hellig
Herb
skal
Maa
ledes
oppe
i det
lem d



fellige
 sig i
 maa
 som
 Side.
 n og
 Sam-
 r ere
 evige
 tset
 som
 de se.
 daub,
 re om
 f. v.
 tro
 selv
 Evig-
 m de
 I
 troes
 esom
 er sig
 kal
 elige
 lians
 Na-
 selv
 lepp-
 tenig
 me-
 thi

saaledes maa Man vel nævne det Sprog de
 Juddiede tale og skrive. En forðarvet Ko-
 rolshed beskæftiget ved falske Underbarter, er da
 det, hvortil denne Tidens nyeste Retning hen-
 peger, og hvorledes Kraften kunde bevares vil-
 de være den eneste Opgave for hvad Man
 kaldte Moral, thi Saligheden kommer af sig
 selv.

Dette er Naturfilosofien i sin Eiendom-
 melighed, men betragtes den som Gærings-
 middel, da har den, under Forsøgnets Styrel-
 se, alt udrettet meget Gode, og maaſte jævnet
 Veien for tilbagevendende Kristendom. Den
 var en stærk, men stærk, Modvirkning af det
 Poetiske i Mennesket, mod den Alt opløsende
 Forstandsbrug, der strakte at udslette alle det
 Guddommeliges Spor; den har, standt i ureen
 Hensigt, aabenbaret Tomheden af den herskende
 Moralspræk og det underlige Bæv om Tro og
 Poesi af Folk, som ingen Ahnelse havde om
 disse Ords Mening; den har dryffet sig i Sang
 og Tale med Bibelens Ord, tit i deres sande,
 altid i en aandeligere Mening, og derved ei
 allene gjort Tidens vrangne Udlæggelse af de
 hellige Skrifter latterlig, men ogsaa opløst en
 Uædsdighed for disse, som med Guds Hjelp
 skal styrte den selv. Ligesom Goethe paa en
 Raade var Naturfilosofiens rette Fader, saa-
 ledes maaſte vel, i dens Manddom alle tydske
 opvoxende Digtere vorde dens Born, eller være
 i det mindste nødvendig dens Frænder, og mel-
 lem disse ere Tieck, Hardenberg, under Rav-

